

„Бог, богат с милост, поради голямата Си любов, с която ни обикна,□ макар да бяхме мъртви поради престъпленията, оживотвори с Христа (по благодат сте спасени),□ и възкреси с Него и постави на небесата в Христа Исуса, за да яви на бъдещите векове преизобилното богатство на Своята благодат в доброта към нас чрез Христа Исуса. Защото по благодат сте спасени чрез вярата; и това не е от вас - Божий дар е” (Ефес. 2:4-10)

Бог, богат с милост. Св. ап. Павел подчертава, че Бог направил това поради голямата Си любов. Бог обича човека и когато Бог обича нещо, Той не го обича с мярка. Той не обича само една група хора, конкретни лица или конкретни слоеве хора, а обича всички хора еднакво. Бог не може едни да обича, а други не. Защото, ако обича едни, а други не, тогава това означава, че този бог има слабости, има страсти, не е неизменчив и абсолютен в своята любов. Но както разбирате и както много пъти сме казвали, именно ние не обичаме Бога по един и същ начин. Един Го обича 30 %, друг 50%, друг 70 %, друг 99 %. 100 % не знам дали някой Го обича. Мисля, че само Христос е имал тази мярка като Човек. Бог е Бог богат на милост, Бог е богат, не е беден, не е злочестив, нито скъперник, нито окаян. Той е истински богат - защото съществуват много богати хора, които имат много пари, но не им се радват, не им се наслаждават, а ги пазят. Разбира се, те са нужни, за да живеят банките. Но както казва и Карагьозис (хумористичен персонаж, герой от гръцкия народен фолклор), който видял хлябовете на витрината на фурната и попитал хлебаря:

- Чичо, всички тези хлябове твои ли са?
- Да.
- И защо не ги ядеш, а си ги сложил на витрината?

Милият Карагоъзис не можел да разбере, че са за продаване. Неговата логика дотам стигала.

Бог има безкрайно богато „сърце“ казано по човешки. Той няма скъперничество, дава щедро на човека Своята благодат, стига човек да търси тази благодат, да я иска, да я преследва. И човек какво трябва да прави? Да отвори сърцето си за Бога и да каже: Искам! И аз искам да придобия тази Божия благодат! Искам да имам общение с Бога, да живея заедно с Христос. Всъщност единственото, което можем да направим, и ако можем да го направим, е да кажем *искам!* За съжаление, нашата воля и ипостас е толкова слаба, че много пъти сме пленници на наши страсти и грехове и не можем да направим почти нищо. Но търсим Божията милост и трябва да я търсим. Както не спираме да съгрешаваме, да правим всички онези неща, които всеки прави, които раняват нашата връзка с Бога и ни отдалечават от Него-нашия Баща, така не трябва да спираме да търсим Божия милост, милосърдие, любов, прошка. Трябва да помним това. И кой от нас може да каже, че няма страсти? Затова трябва да помним това тези, от нас, които сме пленници на много страсти, и работим за тези страсти, техни роби сме и много пъти помисълът идва и ни казва-

ама,

колко пъти да правиш това, колко пъти да казваш на Бога, че аз няма да го направя отново! И в същия момент го повтаряш, не утре, не вдругиден, да кажеш, е, казах го вчера, днес го забравих

. Много пъти го чувам и всички си го патим, още преди да излязат думите от устата ни, забравяме това, което сме казали на Бога, и повтаряме същите неща, същите падения. Тогава донякъде естествено се появява и помисълът на разочарованието и отчаянието, който ти казва:

нищо не правиш, след като не можеш да се изправиш на нозете си, след като хиляди, милиони пъти каза, че ще се поправиш, покая се, плака, отвори се от себе си за това, което правиш, но въпреки това в същия момент повтаряш същите неща

. Тоест какво правиш, подиграваш се на Бога, на себе си, лицемер ли си? Какво правиш? Тези помисли, колкото и да изглеждат правдоподобни, не са от Бога, защото крият в себе си отчаяние, безнадеждност, обезсърчение, докато помислите от Бога може да са помисли, които ни смиряват, но ни носят надежда. Както казваме в молитвата преди св. Причастие

аз окаеният не се отчайвам

за

своето

спасение.

Защо? Не защото делата ми са такива, че ми дават дръзновение да кажа: виж, този грях го правих 50 пъти на ден, сега го правя 49 пъти. Е, имам една придобивка. Не поради това. За съжаление, там, където вчера сме ги правили 50 пъти, днес ги правим 60 пъти, а утре 70 пъти и след това 80 пъти. Тоест имаме вертикално изкачване. На какво се надяваме? Не на нашите дела. Както се казва по-надолу:

"Защото по благодат сте спасени чрез вярата; и това не е от вас - Божий дар е, не е от дела, за да не би някой да се похвали". (Ефес 2:8, 9)

Не е от дела. На какво се надяваме? На Божията милост, на Божията благодат, на това се надяваме. Затова не можем и никога не трябва да се отчайваме, каквото и да ни се случи, колкото пъти и да повторим същите грехове, безкрайно пъти в секундата, колкото и да са ужасни, не губи твоето дръзновение, а се надявай на Божията милост и търси от Бога силата и милостта на покаянието, да се покайваш за твоите падения и грехове и Бог ще намери начин да те помилва. Бог не се стресира, както ние се стресираме, които искаме всичко да бъде съвършено. Понякога майки водят децата си на изповед и майката казва:

- Отче, много те моля кажи му да ходи сутрин на църква, да се изповядва, да се причастява, да пости!

- Е, добре, дъще, успокой се! Знам какво да му кажа.

- И да не забравиш да му каже да почита родителите си, сестра си, баба си!

- Добре, ще му кажа да те почита!

- И да не забравиш да му кажеш. . .

Пресвета Богородице! Казваш си, ама така ли говориш на сина си по цял ден? Ами затова не те слуша! Подлуди ме! Остави ме да говоря с него, не знам ли какво да му кажа? В крайна сметка, това е нашата работа. Сега и на нашата работа ли ще ни учиш. . . Откъде такъв стрес, успокой се, дъще, довела си детето си, остави го да видя и какво да му кажа, все нещо ще му кажа. Разбира се, тя има добро разположение, но има и стрес. Бог не се стресира и не прави такива несмислени неща. Той уважава свободата на човека и неговото самовластие, Бог ни очаква, къде ще отидеш, няма винаги да си 20

годишен, нито 25 годишен, ще станеш на 30, 35, 50, 70 години, къде ще отидеш, няма ли да ти дойде акълът? Умът ти няма ли да отиде на мястото си? Бог те чака. Разбира се, стига и ти да имаш благоразположение, да търсиш Божията милост, да не се отчайваш и да не казваш, че Бог не може да ми помогне, така, както станах, докъдето стигнах и с това, което правя, дори Бог не може да ми помогне! Това е голяма хула срещу Бога, защото сякаш Го укоряваме, че виж, може да си Бог, да си станал Човек за нас, да си се разпнал, да си пролял Твоята пресвята кръв за спасението на света, но мен не можеш да ме спасиш! С толкова много неща, които имам, с толкова страсти и пороци, не можеш! Това обаче отменя Христовата жертва върху Кръста. Христос не умрял на Кръста за някои хора, за малцина, за 10, 100, 200 човека, а за всички хора. Той е Божият Агнец, Който взема греха на света. Не греха на някои хора или на някои групи хора, които са направили грехове до определена точка и оттам нататък Христовата жертва да не ги обхваща. Бог е обхванал със Своята пресвята кръв целия свят и всички хора могат да се спасят чрез Божията благодат, стига да искат. Стига да търсят Божията помощ и милост. Бог е богат, има богатство на любов, Неговото богатство на любов е бездънно, колкото и да вземеш, не се изчерпва, както морето. Не можеш да кажеш: е, ще изчерпя морето, черпиш, черпиш, и не се изчерпва. Дори да се изчерпи, където логически може да стане, разбира се, ако постоянно черпиш, или има някаква помпа, която да изхвърля водата в космоса и да не се връща, в даден момент може да се изчерпи. Е, морето може да се изчерпи, но Божията любов е неизчерпаема. Трябва да знаем това и всички ние трябва да го помним в живота си, когато виждаме нашето аз да се въргала и повтаря греховете, грешките, паденията и страстите, и да търсим милост от Бога и Неговата подкрепа, присъствие и благодат. Но и когато виждаме това в отношенията с другите хора – с нашите деца, ученици, близни, ние, свещениците, в хора, които се изповядват, нито ние да не се отчайваме. Дори при свещениците може да влезе този помисъл- че този човек с нищо не може да бъде спасен. Никой не може да го спаси. Сигурно има свещеници, които са казвали: сине мой, нищо не може да те спаси! Ама, те може да го кажат педагогически, за да накарат другия да се съвземе, но ще се съвземе ли или ще отиде да си окачи един камък на врата и ще се хвърли в морето? Ако му кажеш: теб вече нищо не може да те спаси!? Това само дяволът може да го каже на човека. Само сатаната казва: не можеш да се спасиш, защото, когато му казва: *не можеш да се спасиш!*, сякаш му казва: *виж, Христос, Който се разпна за целия свят, теб не може да те спаси*. Това обижда Божията любов, както обиждаме любовта на родителите ни, ако им кажем: вие не ме обичате! Ако детето каже на родителя си- не ме обичаш! То го обижда и поставя под съмнение неговата любов. Колко повече, ако се усъмниш в Божията любов, която се явила на дело в Христовата жертва върху Кръста, където Христос се разпнал за целия свят. Така
Бог, бидейки богат в безкрайното богатство на Своята любов, поради голямата Си любов ни обикна. Единствената подбуда, която имал Бог (за да ни сътвори), е Неговата голяма любов. Той нямал друга причина да се занимава с нас. Той не ни е създал, за да Го славим, за да Му казваме: Браво! и да сме добри войничета пред Него. Той нямал никаква нужда от всичко това от наша страна. Той ни обикнал, защото поискал човекът да стане причастен на Неговата любов, да стане причастен на Неговия живот, на Неговото блаженство.

Любов и покаяние

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Събота, 16 Януари 2016 18:03

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов

{jcomments off}